

DEURNE-ZUID : HEILIGE LODEWIJK VAN MONTFORT , H. PIUS X , SINT-JOZEF EN SINT- ROCHUS.

HEILIGE LODEWIJK VAN MONTFORT.

Eucharistie- en gebedsvieringen.

Elke week op zondag om 9.30 u. eucharistieviering
4e zondag van de maand om 9.30 u. gebedsviering
3^e zondag van de maand koffie na de viering.

HEILIGE PIUS X

Zaterdag 24 april. H. Fidelis van Sigmaringen.

17.00 u. Avondviering

Zondag 25 april. Vierde Paaszondag.

11.15 u. Plechtige hoogmis .

Zaterdag 1 mei.

17.00 u. Avondviering

SINT-JOZEF

Er zijn in Sint-Jozef geen vieringen op de vierde paaszondag.

SINT ROCHUS

Zaterdag 24 april. H. Fidelis van Sigmaringen.

08.00 u. Ochtendviering.

18.00 u. Avondviering.

Zondag 25 april. Vierde Paaszondag. H. Marcus, evangelist.

08.30 u. Ochtendviering

09.30 u. Hoogmis. Zlm. Gaby Schepkens en haar Familie; Zlm. Guy Hendrickx.

Maandag 26 april.

08.00 u Ochtendviering

Dinsdag 27 april.

08.00 u. Ochtendviering

Woensdag 28 april. H. Petrus Chanel. H. Lodewijk van Montfort.

08.00 u. Ochtendviering

Donderdag 29 april. H. Catharina van Siëna.

8.00 u. Ochtendviering

Vrijdag 30 april. H. Pius V, paus.

08.00 u. Ochtendviering

Zaterdag 1 mei.

08.30 u. Ochtendviering

18.00 u. Avondviering

Zondag 2 mei. Vijfde Paaszondag.

08.30 u. Ochtendviering

09.30 u. Hoogmis.

**DOOR MIJN FOUT IS VORIGE WEEK HET HOOFDARTIKEL WEGGEVALLEN.
GELUKKIG IS HET ER VANDAAG WEL BIJ, WANT HEI IS WEER HEEL
BIJZONDER.**

JE GAAT ER ZEKER WEER HEEL VEEL DEUGD AAN BELEVEN. (Fons).

Op weg naar honderd?

Of liever niet meer?

Laat je eens horen.

Mijn tweede artikel over pijl en boog heb ik nog even in zijn koker gelaten omdat ik tot de vaststelling kwam dat ik intussen reeds vijftig tekstjes, dus vijftig weken lang, ononderbroken heb neergepend. Feitelijk schrok ik er zelf wel een beetje van. Vijftig stukjes, een honderdtal A4- blaadjes vol, meer dan 45000 woorden, je staat er niet bij stil. Dan zie je weer eens hoe snel het allemaal gaat. Natuurlijk begrijp ik ook wel dat iedereen daar niet even opgetogen over zal zijn en dat sommigen het misschien ook wel genoeg beginnen te vinden. Zelf ben ik nog niet uitverteld over onze parochie. Maar ik heb ook getracht een aantal dingen neer te schrijven waar niet Sint-Rochus parochianen hopelijk ook iets aan gehad hebben. Feitelijk is het allemaal de schuld van Corona. In maart vorig jaar moesten we ineens allemaal in ons kot blijven en het weekend van 14-15 maart 2020 gingen ook de kerken dicht. Ook ons sociaal parochielevens viel volledig stil. Dat was in ruim 130 jaar parochie nog nooit gebeurd, zelfs twee wereldoorlogen hadden dat niet klaar gekregen. Opeens verloren we waar we zoveel nood aan hadden en hebben menselijk contact. We moesten ons totaal anders gaan organiseren. Het internet en de voor de hand zijnde digitale middelen moesten onze vergaderingen en andere bijeenkomsten vervangen. Dat was niet zo eenvoudig onvoorbereid en was natuurlijk ook maar een nood oplossing. Maar toen wisten we natuurlijk nog niet dat we er niet op een paar weken zouden vanaf zijn. En zo begon ik dan ook op zaterdag 21 maart aan mijn eerste artikel. Ik schreef er toen onder dat ik door de omstandigheden ruimschoots de tijd had om die "brief" neer te schrijven van uit mijn "kot". Dat is nu wel enigszins anders, de deadline van elke week een tekstje neer te schrijven legt toch wel een zekere druk op. Met de goede week en Pasen waren er toen geen diensten in de kerk. Dus we zijn er op vooruit gegaan wat dit jaar mochten we toch met vijftien samen komen voor de vieringen. Er is nu een verlengde paasvakantie voor de scholen vorig jaar waren ze ook toen volledig dicht. Nieuw was toen ook dat de mensen weer volop het wandelen gingen herwaarderen. Ik schreef toen als titel voor een artikeltje: "Wanneer het in het weekend op de "boulevard" van 't Rivierenhof drukker is dan op de Meir." We mochten ook geen grote verplaatsingen maken dus gingen we terug onze eigen omgeving verkennen. Zo kon ik ook wat

aandacht besteden aan de nieuwe wijken van de Pius X en Sint-Rochusparochie tussen Dascottelei, Kerkhofweg en Eksterlaar, maar ook aan oude klassiekers zoals Silsburg, 't Fortje, de Waterbaan en de Stevenslei. Maar over Deurne-Zuid valt nog heel wat te vertellen. Ik heb ook getracht wat aandacht te besteden aan de historiek en wetenswaardigheden van de verschillende maanden bv. de meimaand met Maria centraal en de bedevaartsoorden. In november kwamen ruimschoots de kerkhoven aan bod. Er was aandacht voor onze eenentachtigjarige pastoor Fons Houtmeyers. Deze aandacht was heel terecht want ook nu leidt hij onze parochies van Pius X en Sint-Rochus, ondanks alle praktische obstakels bv. de beperkingen bij uitvaarten en de lichamelijke ongemakken voortkomende uit zijn dan toch niet eeuwige jeugd, op zijn manier prachtig door deze corona periode. Dit inspireerde mij ook om toch enkele weken terecht aandacht aan priesters te besteden. Ook de vakanties verliepen anders dan gewoonlijk. Eigen land was weer in trek. Dat deed mij ook mijmeren over mijn jeugd in den Bond en de Chiro en onze "reizen" toen naar de Wezenberg, de Piottenberg, de Kattkensberg en de Drie Boomkesberg. Ik trachtte ook het parochieleven, in de mate dat dat nog doorging, toch ook een beetje mee op te volgen en er verslag over uit te brengen. Sommige verenigingen zoals ons kerkkoor vielen volledig stil. Andere hebben soms toch een korte periode activiteiten gehad maar op een heel klein pitje. Voor ons parochiehuis Familia was het natuurlijk ook een jaar in mineur. Maar men heeft er zich zeker nog goed door geslagen en hard gewerkt aan de verfraaiing van de gebouwen.

De zomer bracht weer wat hoop met de versoepelingen waar we spijtig genoeg niet lang hebben kunnen van genieten. Onze hoop om in september terug een normaal werkjaar in onze parochies te kunnen opstarten werd al heel gauw de kop ingedrukt door een nieuwe coronagolf en de weer bijhorende beperkingen in onze vrijheden. Misschien was het toch te snel wat van het goede teveel geweest. En dus bleef voor mij het neerschrijven weer voor een groot deel alleen maar over.

Maar de kerkraden moesten natuurlijk ondanks alle problemen toch blijven doorwerken digitaal.

Het Centraal kerkbestuur verloor zijn zeer geliefde, bekwame en hard werkende secretaris maar kon gelukkig vrij snel een opvolger vinden. Verder heb ik het nog gehad over de periode van het begin van onze parochie, de epidemieën, het onderwijs en de dorpspolitiek.

Uiteindelijk werd het nogal een grote variëteit aan inhoud wat voor sommigen misschien verrijkend overkwam, voor anderen misschien als een "kakofonie".

Maar uiteindelijk zingt toch ieder vogeltje zoals het "gepend" is.

Ward Wené.

HELIGE LODEWIJK VAN MONTFORT

Door corona kregen we vragen van de verschillende Waelrantkoren om tijdelijk in onze kerk te kunnen repeteren.

Dit op zondagavond het kamerkoor Waelrant en ook op donderdagavond het kinderkoor.

Omdat corona-regels voor koorrepetitie het voorschrijven zingen zij/

- met mondmaskers
- laten de voordeur open voor verluchting en zetten ze ook de nooddeur open en dit volgens de voorschriften van corona .

Tussendoor wordt de kerk ook gebruikt door Ehipassiko, wegens te kleine ruimte in 't klokske.

HEILIGE PIUS X

Het is mooi een huis te zijn
Voor het enige hart
Dat je niet wil achterlaten.

Het is mooi een ladder te zijn
Voor kinderen
Die op een sombere dag
Naar de zon willen klimmen.

Het is mooi een deur te zijn
Zachtjes knarsend maar toch opengaand
Voor al wie wil binnengaan.

En een raam
Waarin het licht niet dooft
Voor al wie denkt:
Het is al laat.

-Vjatsjelav Koeprjanov

SINT-JOZEF

Afscheid

Op vrijdag 26 maart jongstleden namen we afscheid van Rosa Piens, reeds lang weduwe van Paul Lahou, moeder, groot- en overgrootmoeder. Zij woonde tot voor kort in het wzc Ruggelveld aan de Ruggelveldlaan in Deurne.

Deze lieve, evenwichtige, bescheiden huisvrouw heeft geleefd voor haar gezin. De laatste jaren ging het minder met de gezondheid, maar zij heeft nooit geklaagd en was zelfs het zonnetje in de residentie, tot zij rustig is ingeslapen. We bieden onze christelijke deelneming aan haar familie, namens onze parochiegemeenschap.

SINT-ROCHUS

HENRI NOUWEN HEEFT ONS NOG IETS TE VERTELLEN ...

Henri Nouwen: een 'gewonde heler'

Wij kennen Henri Nouwen vooral langs zijn boeken. Maar in de VS, waar hij een groot deel van zijn leven verbleef was hij ook een zeer gewaardeerd spreker bij conferenties en preken. In een eenvoudige en directe stijl wist hij mensen te raken en het gevoel te geven dat hij hen zeer persoonlijk aansprak. Wat was zijn geheim? Hij had het talent om iets uit zijn eigen ervaring en persoonlijke spirituele worsteling zo te formuleren dat het voor iedereen te begrijpen was. Hij kon zich inleven in mensen omdat hij op een bijzondere wijze in contact stond met zijn eigen lijden. Hij was de man die het begrip 'gewonde heler' een brede verspreiding gaf maar heel zijn leven was er ook de belichaming van. Een goede inkijk in de complexe persoonlijkheid van Henri kun je lezen in de recente biografie van Michael Ford, Henri Nouwen. Portret van een eenzame mysticus, Berne Media/Halewijn, 2020. Vele getuigenissen van mensen die Henri persoonlijk gekend hebben brengen een persoon voor het voetlicht met een sterke Godsrelatie en mystieke diepte, maar ook iemand die zijn schaduw niet wegstopte. Een leven lang heeft Henri geworsteld met eenzaamheid, met zoeken naar erkenning, met een hartstochtelijk verlangen naar vriendschap en diepgaande relaties, en niet in het minst met zijn seksuele geaardheid. Hij ging daar middenin staan, hij beseftte heel goed dat er niet zoiets als een 'spiritual bypassing' bestaat maar dat echt spiritueel leven dwars doorheen ons janken en dolen, wroeten en hunkeren gaat. Dit was zijn 'donkere nacht' maar die stond niet los van zijn mystieke bewogenheid. Daarom kon hij ook licht brengen in de duistere kwetsbare plekken van mensen.

In het bovenvermelde boek horen we ook via naaste vrienden en lotgenoten iets meer over zijn worsteling met homoseksualiteit. In zijn theoretische uiteenzettingen

en zeker in zijn pastorale praktijk heeft hij altijd een open en zeer begripvolle visie getoond maar hij is zelf nooit openlijk 'uit de kast gekomen' zoals men dat zegt. Dat was zijn keuze en allicht in het Amerika van toen ook begrijpelijk maar het was wel een diepe pijn en een stuk van zijn lijden. 'Alleen een homoseksuele man kan écht begrijpen wat hij heeft doorgemaakt en welke prijs hij heeft moeten betalen.' (p. 108). Of nog dit citaat:

"Jan ter Laak, die net als Henri de pijn van zowel priesterschap als homo-zijn uit eigen ervaring kende, had de indruk dat als Henri langer had geleefd, hij wel over zijn seksuele geaardheid had geschreven. 'Hij was dat van plan', zei Jan. In al zijn boeken vertelt hij over zijn worstelingen en hij wilde over dit gevecht ook vertellen. Je kunt hem niet begrijpen zonder rekening te houden met zijn geaardheid. Het celibaat was belangrijk voor hem. Maar hij had ook sterke gevoelens in vriendschappen en dit was voor hem tot aan het einde een enorme tweestrijd." (p. 107)

Daardoor krijgt dit boek wel een bijzonder schurende actualiteit gezien het recente Romeinse standpunt rond homoseksualiteit... Maar los van dat blijkt nog maar eens de o zo diep menselijke en tegelijk spiritueel bewogen kant van deze boeiende en onuitputtelijke figuur.

Eddy

KWB MAAKT PLANNEN VOOR DE KOMENDE TIJD ...

Donderdag Troef!

Wanneer op 1 mei de horeca mag heropenen, zwaaien ook de deuren van Familia weer open en wij... gaan met plezier Familia steunen dan ! We kunnen donderdag, 6 mei alvast noteren als de eerste 'Donderdag Troef' !

Hemelvaartweekend in Malmedy

Ook voor het weekend ziet het er goed uit. De campings zijn weer open en Rudi nam contact op met Camping Du Moulin in Malmedy. Al wie ingeschreven was voor Hemelvaart 2020 en daar reeds voor aanbetaalde, werd gecontacteerd en de plaatsen zijn opnieuw gereserveerd voor het Hemelvaartweekend 2021. De periode: van woensdag, 12 mei t.e.m. zondag, 16 mei. De precieze afspraken worden nog gemaakt als het weekend nadert... En nu maar hopen dat de regels blijven wat ze zijn.

LEVENSZIN ...

Alicja Gescinska is filosofe en schrijfster, geboren in Polen, opgegroeid in Vlaanderen. In een interview in 'de Morgen' zegt ze dat ze het leven ziet als een opgave. Ze moet er elke dag een beetje voor zwoegen om zin in de dag te stoppen. Ze vindt wel dat ze een verschil wil maken door wat ze schrijft en doet. Dat jaagt haar op. Zelf ervaart ze niet wat ze Connie Palmen, ook auteur, hoorde zeggen, namelijk dat zij het leven als een geschenk ervaart. Deze twee dames vind ik wel inspirerend. Ik lees graag wat ze te zeggen hebben. In het Klara programma 'Tussen berg en dal' was dichteres Delphine Lecompte aan het woord. Ze vertelde over haar strijd en

demonen. Ze had veel stemmingswisselingen, veel hoogtes en laagtes. Ze schrijft al poëzie vanaf haar zesde.

Als ik deze dames bezig hoor, word ik getroffen door hun alertheid, door de accuraatheid waarmee ze hun visies, gedachten en gevoelens kunnen verwoorden. Dat zijn heel mondige vrouwen. Om jaloers op te zijn? Dat weet ik niet. Dat hoeft ook niet. Ik betrap me erop dat ik in deze gesprekken zit te wachten op voor mij de ultieme vraag 'hoe ze in het leven staan'. Dus was ik bijzonder verrast toen Delphine Lecompte op een gegeven moment in het interview, onbeschroomd zei dat ze gelovig en katholiek was. Wat ze daarna zei heeft me nog het meest getroffen. In haar geloof vond ze schoonheid, verlossing en troost.

Het woord 'verlossing' viel. Dat verbaasde me. Het bleef bij een vaststelling. Er werd niet verder op in gegaan. Het is vandaag ongezien dat er nog mensen zijn uit de wereld van kunst en cultuur die getuigen over hun geloof. Als je velen onder hen beluistert, is geloven iets voor domme mensen, zij weten ondertussen beter. Zij die God als tochtgenoot in hun leven binnenlaten, worden eerder genegeerd of een beetje meewarig bekeken. In een cultuur waarin belachelijk wordt gemaakt om nog in God te geloven, voel ik me uitgedaagd om me meer verantwoordelijk te voelen voor het bevrijdende, troostende, vreugdevolle, oproepende van het christelijk geloven. Het transcendentale is van alle tijden en sporen naar God heeft volgens mij weinig met geloven in sprookjes te maken. Het heeft met vertrouwen te maken en diepe levenszin. Voor mij is het een aanboren van een onuitputtelijke bron.

Agnes